

Marc Cameron

Tom Clancy
Erecode

A.W. Bruna Uitgevers

1

Was de jonge vrouw aan de bar iets aantrekkelijker geweest, dan zou Geoff Noonan misschien een valstrik hebben vermoed.

'Pas op je tellen.' Dat zeiden ze altijd. O, hij paste wel op, hoor, en dit ging prima zo.

Die beveiligingsgorilla's op het werk waren jaloers op de reisjes van anderen, vertrouwden op acroniemen, griezelige statistieken en domme regels als die 'pas op je tellen'-bullshit bij elke vergadering. Deze pretbedervers wezen je er vrolijk op dat een 'vijf' in Plymouth nog steeds een 'vijf' was in Phuket of Phnom Penh, of waar dan ook wat dat betreft. Graag herinnerden ze iedereen eraan dat achten en negens niet op een magische manier met een vijf probeerden aan te pappen. Nooit. Als de situatie te mooi was om waar te zijn, dan was het een val. Noonan was een techneut, een softwareontwikkelaar, slim genoeg om te weten dat de ongelikte gorilla's meestal gelijk hadden. Maar soms... Soms gaven de omstandigheden iets anders aan. Soms had een lekkere meid niet in de gaten dat ze een lekkere meid was, vooral als ze net lekker genoeg was.

Noonan zag dat de Indonesische schoonheid haar tenen op de dwarsstang van de barkruk krulde, zoals een kat de punt van zijn staart heen en weer kan bewegen om overtollige energie kwijt te raken. Dit was mooi, hoor, maar niet te mooi. Of toch? Neuh. Het was niet alsof ze een acht was of zo.

De Magma Lounge in het Hilton in Bandung, Indonesië, had van die grote leren banken waarin mensen leken te worden opgeslokt, vooral als ze korte benen hadden, zoals Noonan. Weggezakt in onmogelijk zachte kussens waren zijn gedachten niet bij zijn vrouw, zijn twee kinderen, de baby op komst of zijn schoonvader, een federale rechter in Hartford. Het risiconiveau van zijn daden en de gevolgen van een verhouding hadden hem nog even aan het denken

moeten zetten voordat hij deze vrouw vroeg om bij hem te komen zitten, maar ze kwamen geen moment in hem op. Hij was te druk bezig met hoe hij zich overeind kon hijsen zonder als een sukkel over te komen zodra het moment daar was.

Het meisje aan de bar was naar Noonans smaak knap genoeg, maar niet zo mooi om de alarmbellen te laten rinkelen. Het was in elk geval twijfelachtig of hij die gehoord zou hebben. Zijn voorganger van de Eerste Gemeentekerk in Beacon Hill had er onlangs tijdens een huwelijkstherapie sessie op gewezen dat Geoff het vermogen ontbeerde om schuldgevoelens te hebben voordat hij een grens overschreed; dat kriebeltje in de nek dat de meeste mensen waar schuwde voordat ze de fout in gingen. Noonan had wel een geweten. Het duurde alleen even voordat het ging opspelen. Meteen na de daad, wat het ook was, zwolg hij steevast in een schuldgevoel. Alleen leek hij zich dat gevoel voorafgaand aan een daad niet te herinneren, en dat onvermogen bracht hem constant in de problemen.

Opnieuw ving hij de blik van het meisje.

Voorlopig zagen de problemen er verdomme behoorlijk lief uit.

Haar honingkleurige huid en volmaakte gelaatstrekken deden vermoeden dat ze Soendanees was, de grootste etnische groep in Bandung. En in West-Java, wat dat aangaat. Volgens de meeste Indonesiërs waren Soendanezen de aantrekkelijkste mensen van hun land. Lastig om tegen in te gaan, hoewel Noonan moest toegeven dat sinds hij en zijn bazen vijf dagen eerder in Jakarta waren aangekomen voor de gamebeurs, hij weinig lelijke meiden had gezien. Bandung was zelfs beter, en erger, maar vooral beter.

Blauwe ogen en strokleuraccenten in het donkere haar van het meisje deden vermoeden dat ze aardig wat Hollandse takken in haar stamboom had, een overblijfsel uit de Verenigde Oost-Indische plantages waar thee en kinabomen waren verbouwd, waaruit nog steeds kinine werd gewonnen. De strakke, vuurrode jurk had een hartvormige halslijn onder haar sleutelbeenderen. De vuistgrote, zwoele zwelling van haar zichtbare decolleté contrasteerde op een sexy manier met hoe ze nerveus de tenen van een sierlijke voet krulde en een schoen aan de andere voet liet bungelen.

Noonan schoof naar voren op de diepe kussens om zijn derde *dirty martini* van de avond van de ober aan te nemen. Hij hield het glas

omhoog naar het meisje. Altijd gevaarlijk, zo'n toast in de lucht. Er was altijd een kans dat ze naar iemand of iets achter hem keek. Noonan hield zijn adem in tot haar kleine mond zich tot een fijne glimlach vormde en ze het gebaar met haar eigen glas beantwoordde; een sapje zo te zien. Dat was geen verrassing, aangezien de meeste Soendanezen moslim waren. Hij vroeg zich af of haar vroomheid haar ervan zou weerhouden om met een kerel aan de bar aan te pappen. Misschien had ze hier met een vriendin afgesproken.

Daar ging hij dan nu achter komen.

Ze kwam over het bloementapijt op hem af getrippeld, de rode jurk zo strak om haar buik dat hij de welving van haar navel tegen de stof kon zien. De nervositeit was inmiddels verdwenen. Haar tred was zelfverzekerd, maar niet hooghartig, alsof ze wist dat ze aantrekkelijk was maar niet van plan was om dit als wapen in te zetten. Gewoon om zeker te zijn keek Noonan even over zijn schouder. Hij wilde niet voor paal staan als hij overeind kwam om haar te begroeten en zij hem voorbijliep om met de een of andere vriendin te praten.

Er was niemand, een feit dat Geoff Noonan een stoot adrenaline bezorgde die van zijn hoofd tot in zijn tenen reikte. Dit zou eigenlijk best weleens kunnen lukken.

Noonan was zelfbewust genoeg om te weten dat hij een grensgevalletje zes was. De meiden op het werk noemden hem de Gifdwerg, wat niet aardig was omdat een meter zeventig echt niet zo klein was. Hij vermoedde dat het meer te maken had met de moppen die hij tapte in de kantine.

Toen de vrouw halverwege was kwam hij uit de bovenmaatse bank overeind, waarbij hij extra zijn best deed om niet te wankelen.

Dit exemplaar was een solide zeven, met naar Noonans smaak iets te hoekige heupen, en van boven was ze niet zo vol als hij normaal mooi vond, maar ja, ze was zeker weten een zeven. Een zeven die aanpapt met een zes. Dat kon werken. Bovendien was hij Amerikaan. Dat was een punt waard. Toch? Misschien wilde ze gewoon een gratis drankje terwijl ze haar Engels oefende, maar zelfs dat zou beter zijn dan in zijn eentje in een bar zitten na de dag die hij had gehad.

Vanbinnen kriebelde iets veel aangenamers dan een schuldgevoel.

Twee weken geleden was Geoff Noonan bij Parnassus Games in Boston een geniale zij het ietwat enge softwareontwikkelaar geweest, tevreden om online te gokken en misschien stiekem een stripclub vlak bij Boston Common te bezoeken terwijl zijn vrouw op zwangerschapscontrole was. Hij was niet bepaald iemand die overliep van gewetensbezwaren, maar tot voor kort had hij nooit overwogen om zijn bedrijf aan de hoogsteieder te verkopen.

Toen Todd Ackerman bij een fietsongeluk zijn beide benen brak veranderde alles. Ackerman zou de techconferentie in Jakarta bijwonen, maar vanwege zijn verwondingen was die taak overgelaten aan Noonan. Samen hadden ze verscheidene stukjes technologie ontwikkeld, technologie waardoor ze door hun bazen werden opgemerkt. De twee softwareontwikkelaars waren in praktisch alles elkaars tegenpolen, op hun kennis van computergames na. Ackerman was de honkbalster van zijn collegeteam geweest. Noonan werd nog steeds voor elk team als laatste gekozen, of het nu sport betrof of niet. Ackerman was dol op conferenties in verre landen. Van vreemd eten ging Noonan aan de racekak. Menigten bezorgden hem het gevoel alsof iemand een kussen op zijn gezicht drukte. Ackerman was Canadees, stereotiep gemakkelijk, en glimlachte meer dan een normaal iemand zou moeten doen. De bazen brachten graag tijd met hem door, voor een borrel of een potje golf. Ze tolereerden Noonan vanwege zijn genialiteit. Als ze een van de techneuten van bedrijfs-spionage hadden verdacht, zou het Noonan zijn geweest, zonder twijfel. Hij was nogal vreemd en stil en glimlachte zelden, tenzij het om een van zijn eigen smerige grappen ging.

Niemand verdacht Ackerman. Hij was de aardige vent. Voor na de conferentie had Ackerman het uitstapje naar Bandung georganiseerd om kennis te maken met de vertegenwoordiger van een aanstormende Indonesische gameproducent. Ackerman regelde de buitenlandse bankrekeningen, de alibi's, het vluchtplan, alles. Noonan wist heel goed dat hij niet bij de deal betrokken zou zijn geweest als Ackerman niet zijn fiets in de prak had gereden. Hij was een noodzakelijk kwaad, nu een rijk noodzakelijk kwaad.

Aanvankelijk had Noonan bedenkingen gehad, niet omdat dat het juiste was om te doen, maar omdat hij dacht dat het weleens een valstrik kon zijn. Maar toen Ackerman had uitgelegd hoeveel geld

ermee gemoeid was, was de deal een makkie geweest. Noonan zou naar die stomme conferentie gaan en de koper spreken, en hij zou de helft van vijftientig miljoen dollar vangen. Niet slecht. Zijn vrouw ging elke zondag naar de kerk, ook al had ze voor zover hij wist geen enkele zonde op te biechten. Zelfs zij zou twaalfenhalf miljoen dollar wel begrijpen wanneer hij eraan toekwam om het haar uit te leggen.

Als hij er ooit aan toekwam. Zo'n smak geld maakte het gemakkelijk om te verdwijnen.

En trouwens, het was niet eens stelen. Ackerman en Noonan waren immers degenen geweest die de technologie hadden ontwikkeld. Waarom zouden ze die niet kunnen verkopen?

De beurs was afgeladen geweest met nerds, volwassenen die hun geld verdienden met het spelen en ontwikkelen van gamesystemen. Net als veel van de bezoekers was Noonan een einzelgänger, een introvert type dat het gezelschap van een computerscherm in een flauw verlichte kelder verkoos boven mensen van vlees en bloed. Terwijl een verzameling gelijkgestemden sommigen zou kunnen opvrolijken, zogen drukke menigten en eindeloze paneldiscussies alle leven uit hem. Hij kreeg er een kloppende hoofdpijn van.

De bobo's van Warner Bros., Ubisoft, Saga, iedereen in de game-industrie was aanwezig. De Japanners vormden uiteraard de grootste groep, maar de Zuid-Koreanen, de Chinezen en vertegenwoordigers uit Silicon Valley (onder wie een heleboel Japanners, Koreanen en Chinezen) waren in groten getale aanwezig. Rusland had een kleine vertegenwoordiging, net als India, en een Australisch bedrijf. De Indonesiërs, die zelf graag een vinger in de pap van de game-markt hadden, waren gastheer van de beurs, en Superman Games was feitelijk hun industrieleider.

De beveiligingsgorilla's in Boston – Noonan noemde hen Larry en Curly, om geen andere reden dan dat ze het haatten – hadden hem gewaarschuwd dat er mensen aanwezig zouden zijn die een buitengewone belangstelling zouden tonen voor een aantal recente innovaties van het bedrijf. Bedrijfsspionage vormde de grootste bedreiging voor de Amerikaanse nationale veiligheid, zeiden ze, terwijl ze zich heel officieel en serieus gedroegen, alsof ze nog steeds FBI'ers waren en niet hulpjes voor een bedrijf dat computergames maakte. Maar ze hadden geen idee dat Calliope zelfs maar bestond, laat staan

waartoe het in staat was. Niemand, behalve Noonan en Ackerman. Als de bazen alles hadden geweten, zouden ze elke bestaande kopie onder gewapend toezicht hebben geplaatst.

Ackerman bewaarde er een ergens in een kluis. Noonan had er twee meegenomen naar Jakarta. Voor alle zekerheid hield hij er een zelf. Vijfentwintig miljoen moest trouw garanderen. En dat zou lukken, zolang de Indonesiërs geen grappen probeerden uit te halen.

De conferentie was een nachtmerrie, met de bazen die hem drie dagen lang onophoudelijk in de gaten hielden. Aanvankelijk wist hij zeker dat ze iets vermoedden, maar ten slotte besepte hij dat ze altijd zo naar hem keken, alsof ze teleurgesteld waren dat hij op het gebied van kunstmatige intelligentie zo'n rockster was dat ze hem onmogelijk konden ontslaan, hoezeer ze hem ook niet mochten.

Ackerman was slim en hij wist dat de bazen na de conferentie wel eens in Jakarta zouden kunnen blijven om na te kletsen en te netwerken. De afspraak met de koper had hij gepland in Bandung, een rit van drieënhalf uur naar het zuidoosten ergens weggestopt in de bergen van Parahyangan. Noonan vertelde de bazen dat hij voor zijn vertrek uit Indonesië iets van de berglucht wilde opsnuiven. Ze waren toch op weg naar Australië voor een kamelentoeer, dus ze konden niet echt veel zeggen over dat hij een beetje cultuur wilde opsnuiven. Hij wilde in elk geval niet met hen mee.

Bandung was prima, vermoedde Noonan. De derde stad van Indonesië was koeler dan Jakarta en slechts iets dunbevolkter. Men gaf het de bijnaam de bloemenstad of zoiets. Noonan had gehoopt dat dit vanwege de meisjes was, maar het bleek echt om bloemen te gaan. De grijze rotswand van Tangkuban Perahu, een actieve vulkaan van ruim tweeduizend meter hoog, verrees boven de groene bergen dertig kilometer ten noorden van de stad en gaf de lucht een geur die verre van bloemig was.

Noonan trof de koper in een theehuis, één straat bij zijn hotel vandaan. De man leek wel een Indonesische gangster, althans, hoe een Indonesische gangster er volgens Noonan uit zou zien, met een donkere broek, zwarte zonnebril van Oakley en een soort gevangenis-tatoeage op zijn bovenarm onder de korte mouw van een wit linnen overhemd. De transactie verliep verrassend eenvoudig, zeker gezien het feit hoezeer deze Noonans leven zou veranderen. De USB-stick

overhandigen, het geld wordt overgeboekt, Ackerman stuurt de activatiecodes. Bing, bang, boem.

Het was niet als in een film, met een grapje of hees gefluisterd dreigement. De gangster schoof gewoon naar achteren van het tafeltje en vertrok met waar hij voor gekomen was. Geoff Noonan was bijna het theehuis uit gewankeld, worstelend met het bedwelmende feit dat hij nu multimiljonair was. Bijna een uur lang had hij door de drukke straten van Bandung gelopen, uitwijkend voor verkeer en toeristen die de massa's van Jakarta waren ontvlucht om op te gaan in de massa van deze nieuwe plaats. Verbluft, dat was Noonan. Hij lette niet op waar hij heen ging. De kakofonie van claxons, fietsbellen en mensen die in een taal wauwelden die hij niet verstond, viel hem als talloze klappen uit alle richtingen aan.

Bij een vleeskraampje riep een kleine man met een hoge stem naar hem, zwaaiend met een stuk karton dat hij gebruikte om de rook van zijn grill weg te waaieren. Noonan bedacht dat hij de simpele zielen in deze straat ieder tienduizend keer kon uitkopen. Zelfs meer dan dat. De meeste van deze gasten bezaten vermoedelijk niet meer dan hun voedselkraampje en het een of andere klotekrot ergens. Hij had altijd geweten dat hij slimmer was dan iedereen. Nu was hij ook rijker. Zodra hij zijn eerste politieagent zag verdween het zelfvoldane gevoel. Hij was nu een crimineel. Een dief. Hij moest proberen om niet op te vallen.

Overall zag je straatverkopers die van alles aan de man brachten, van kipsaté tot Hollandse gebakjes. Hij had ergens een kom kippensoep gekocht, omdat het meisje mooi was, maar het na twee lepels weggegooid. Het smaakte prima, maar hij was te misselijk om te eten. Hij bleef lopen in de hoop dat dat zou helpen en besloot op het centrale plein te gaan kijken. Hij moest zijn bazen laten weten dat hij behalve in de hotelbar zitten ook nog iets had gedaan. Daar stond de Grote Moskee, dus iedereen deed zijn schoenen uit. Door de zwavelucht uit de Tangkuban Perahu-vulkaan, vermengd met de voetengeur van andere mensen, voelde hij zich zwartgallig.

En schuldig.

Op de een of andere manier had Noonan de weg terug naar zijn hotel weer gevonden en besloten om zijn schuldgevoel in de bar weg te drinken. Toen had hij het Soendaneese meisje met de blauwe ogen

gezien, of eigenlijk had zij hem gezien. Hij hoopte dat zij hem een beter gevoel zou bezorgen.

Het idee dat ze een prostituee zou kunnen zijn kwam pas bij hem op toen ze in haar kamer kwamen en hij de grote, van de vloer tot het plafond reikende spiegels zag. Zijn kamer was drie verdiepingen hoger en had niet zulke spiegels. Toch werd er met geen woord over geld gerept. Ze was gepast nerveus, zei dat ze dit soort dingen nooit deed, zelfs nooit in haar eentje uitging. Ze had afgesproken met haar vriendin voor een avondje uit in de bloemenstad, maar die was niet komen opdagen. Dat verklaarde nog niet de kamer, maar daar gaf Noonan al niet meer om.

Terwijl hij zijn schoenen uitschopte overdacht hij de situatie. Het leek best logisch: eenzaam meisje, door haar vriendin laten zitten, ziet een eenzame kerel en papt met hem aan. Eerlijk gezegd had ook hij dit soort dingen nog nooit gedaan. Hij had erover nagedacht, vaak, en het zelfs geprobeerd, maar niemand die ooit iets wilde van de Gifdwerg. Tot nu.

Het meisje zei dat ze Betti Tamala heette. Toen de jurk uitging voor de kamerhoge spiegel besloot Noonan dat ze zeker een acht was. In minder dan een minuut beseftte hij dat ze dit niet alleen nog nooit had gedaan, maar er ook buitengewoon goed in was.

Achter de spiegel rekte Wu Chao van de Dienst Strategische Ondersteuning (DSO) – de tak cyber-, ruimte- en elektronische oorlogvoering van het Chinese Volksbevrijdingsleger – zijn nek van links naar rechts en hief zijn kin naar het plafond alsof zijn kraag te strak zat. De vier mannen die met al hun videoapparatuur opeengepakt in de piepkleine linnenkast zaten vulden deze maximaal. De ruimte werd gebruikt voor niets anders dan dit soort wellustig werk. Er hing een stoffige narigheid in de bedompte lucht, als een ziekte.

De DSO versterkte een groot deel van het inlichtingenapparaat van het leger, technisch en anderszins. Het was een nog betrekkelijk nieuwe organisatie, waarbij alle betrokkenen om voorrang bekevechten naarmate de gelederen ieder hun positie verstevigden. Wu was bijna twintig jaar inlichtingenofficier en had zich opgewerkt tot hij direct ressorteerde onder de algemene staf van het Volksbevrijdingsleger.

Wu was een patriot. Hij was het inlichtingenwerk niet gaan doen om door kijkgaatjes naar obscene Amerikanen te koekeloeren, maar dat hoorde bij het werk. Diverse taken, zo hadden zijn instructeurs van de opleiding Internationale Betrekkingen dit werk genoemd. Wu was drieënveertig en had dun wordend zwart haar en hoekige gelaatstrekken die de indruk wekten dat hij uit een blok kalksteen was gehouwen. De mensen die hem kenden kon het worden vergeven dat ze hem vanwege zijn gebeitelde uiterlijk en geharde gedrag voor een moordenaar hielden. Hij had, uiteraard, levens genomen. Zo gingen die dingen. Maar hij schepte er geen genoeg in. Inlichtingen verzamelen, computersoftware, enen en nullen, daaruit bestond zijn werk. Als hij moest doden betekende het dat er iets vreselijk mis was gegaan. Kang, de man aan de andere kant van de videocamera, was een volleerde killer. In zijn loopbaan had Wu veel huurmoordenaars gekend. Een aantal had hij zelf omgebracht. Met anderen had hij theegedronken. Bijna allemaal hadden ze wel een soort van goede eigenschap – een kinderlijke gehoorzaamheid, geduld met kleine kinderen, een favoriet goed doel.

Voor zover Wu wist was het enige goede aan Kang dat hij zijn gebit goed verzorgde. Kang, lang en fit maar ietwat verfomfaaid in zijn donkere pak, stond aan de andere kant van de kleine kast en leek op een overwerkte zakenman of een gekwelde inspecteur van politie terwijl hij gefascineerd door het glas starde. Wu kende de kille realiteit. De man was een door de staat betaalde seriemoordenaar. Hij genoot van zijn werk. Als de regering hem niet had gevonden, zou hij zijn kwalijke gewoonten hebben botgevierd in de achterafstraatjes van Shanghai. Het leed geen twijfel dat Kang intelligent was, maar intellect vertaalde zich niet in geweten.

Geweten. Bij de gedachte aan het woord kronkelde Wu Chao's buik alsof hij een slang had ingeslikt. Zijn werk vereiste gruweldaden die wreed maar noodzakelijk waren. Hij had geprofiteerd van de eenzaamheid van een Japanse weduwe om een radiostation in Okinawa te infiltreren, was bevriend geraakt met een Oeigoers kind in Ürümqi zodat hij de terroristische vader van het jongetje zou kunnen vermoorden. Hij benutte de geheimen van anderen totdat ze uiteindelijk waren gebroken en uit schaamte hun eigen leven hadden genomen. Er leek geen bodem te bestaan voor hoe diep hij zou

zinken voor zijn land, maar dit onbeholpen tafereel aan de andere kant van het glas was veruit het walgelijkste wat zijn ogen ooit hadden aanschouwd. Het werd zelfs erger gemaakt door het feit dat hij gevoelens had gekregen voor Betti Tamala. Ze wist te veel en zou moeten sterven.

Kang zou degene zijn die haar moest vermoorden, dus dat was tenminste een troost.

De twee tussen Wu en Kang gezeten Indonesische mannen, agenten die hij uit het plaatselijke politiekorps had gerekruteerd, keken weg van het glas. Ze waren devote moslims, maar ze waren mannen, en de tegenstrijdige gevoelens bezorgden hun heel wat verdriet. Als het om veldslagen van vroomheid en het vlees ging, won een naakte vrouw het negen van de tien keer, was Wu's ervaring. Hij ademde lang en langzaam in en stak vervolgens drie vingers op. Nog drie minuten. Ze hadden genoeg beeld nodig om er zeker van te zijn dat de Amerikaan meewerkte.

De Amerikaan bleek een atletische zij het stuntelende minnaar te zijn die gebruikmaakte van alle onroerende zaken waar de kamer in voorzag. Naast de videoapparatuur achter het glas garandeerden ook de *pinhole*-camera's in de voet van de vloerlamp, een brandalarm aan het plafond en de lijst van het bloemstillevan aan het voeteneind van het bed een bijna continu zicht op het gezicht van de Amerikaan, alsmede de meer belastende aspecten.

Toen hij het niet langer kon verdragen bewoog Wu zijn hand ten teken dat Kang en de Indonesische agenten via de verborgen deur de belovende badkamer moesten betreden. Wu bleef achter de spiegel en liet de camera's draaien terwijl de scène zich verder ontvouwde.

Bezig zoals de Amerikaan bezig was, was niemand ooit voorbereid om op te kijken en drie vreemden te zien die op hem neer starden. Als een vrouw in nood sloeg Noonan eerst een hand voor zijn gezicht, waarna hij een gil slaakte, Betti vastpakte en probeerde haar als een menselijk schild voor zich te trekken. Ze moest er niets van hebben en klauwde hem in het gezicht.

'Bravo,' fluisterde Wu tegen het glas. Een van de agenten greep haar bij de arm en sleepte haar van het matras af. De naakte Amerikaan dook met rood aangelopen hoofd en beide handen voor zijn kruis geslagen in de gekreukelde lakens.

Wu keek toe terwijl Betti haar kleren bij elkaar griste en de badkamer in beende. Even later was ze bij hem in de kast. Haar lichaam huiverde van verontwaardiging.

‘Was je van plan om me daar voorgoed met hem te laten?’ Haar Engels was onberispelijk, en gesproken door op elkaar geklemde kaken terwijl ze achter zich reikte om de hals van haar rode jurk aan te raken.

‘Vergeef me,’ fluisterde Wu. ‘Mijn meerderen moeten er zeker van zijn dat we genoeg beelden hebben.’

Betti zakte in elkaar. ‘Dat weet ik. Maar ik wou dat je iemand anders gebruikt kon hebben.’

‘Ik ook, mijn liefste,’ zei Wu. ‘Maar er was geen tijd. Ik moest iemand hebben die ik kon vertrouwen.’

Ze hield haar hoofd een beetje scheef en trok een fraai gevormde wenkbrauw op. ‘Waarom wachtte je echt zo lang?’

‘Ik was aan het beslissen of ik hem moet doden of niet,’ zei Wu eerlijk.

‘Doe je dat dan niet?’ Teleurgesteld schonk Betti hem een pruillip die het bloed in Wu’s aderen koud maakte. ‘Het steekt me om te denken dat jij een man zou laten leven nadat je hebt gezien wat hij me aandeed.’

Ze was mooi, en lief, maar had ook een waanzinnig randje. Dat had hij van meet af aan gezien. Het was een van de voornaamste kenmerken waardoor hij haar zo aantrekkelijk vond.

Hij haalde vrijblijvend zijn schouders op. ‘We moeten zeker zijn dat de software legitiem is.’

Ze boog zich voorover totdat het puntje van haar neus bijna het glas raakte. ‘Hij is een idioot om zulke technologie bij zich te hebben als hij op reis is.’

Wu weerstond de verleiding om haar dij aan te raken en richtte zijn blik op de huilende man aan de andere kant van het glas.

‘We denken dat hij van plan is het te verkopen,’ zei hij.

Betti’s verfijnde wenkbrauwen schoten weer omhoog, alsof ze geen moment zoiets had gedacht. ‘En als hij dat al heeft gedaan?’

Wu deelde diezelfde zorg. Eerder die dag hadden zijn mannen de Amerikaan een halfuur uit het oog verloren. Maar toen ze hem eindelijk weer opgespoord hadden, een paar straten verderop, was hij

hetzelfde stuk verdriet geweest. Iemand die zo'n waardevol eigendom had verkocht zou zeker in een jubelstemming zijn geweest. Wu knikte naar het snikkende hoopje mens aan de andere kant van het glas en draaide het volume omhoog, zodat ze beter konden horen wat er werd gezegd. Noonan wees omhoog, naar zijn kamer, en verzekerde de twee Indonesische agenten dat wat ze wilden veilig in zijn kluis lag. Hij zou hen graag ernaartoe brengen als ze zijn vrouw en schoonvader hier maar buiten wilden laten. *Geen reden om ze hierbij te betrekken. Toe-oe.* De man klonk als een over de toeren geraakte motor, van de lichtere klasse.

'Maar je gaat hem wel afmaken?' mijmerde Betti bijna in zichzelf. Haar lippen beroerden het glas. 'Uiteindelijk?'

'Ja,' zei Wu. 'Natuurlijk. Hij vliegt pas morgenavond. We hebben nog wat tijd.'

Ze draaide zich om en keek hem aan. Trillend vormden haar lippen zich tot een pruilmondje. 'Het stemt me triest dat je mijn maagdelijkheid zou ruilen voor een USB-stick.'

'Ik wil je niet beledigen, mijn liefste,' zei Wu. 'Maar jouw maagdelijkheid is lang geleden al...'

Ze drukte een vinger tegen zijn lippen.

'Je moet zeggen: "Ja, maar dit is niet zomaar een USB-stick."'

Wu haalde slechts zijn schouders op. Betti had gelijk. Hij betwijfelde of de Amerikaan zelfs de waarde kende van wat hij had. Dit was niet zomaar gamesoftware. Wu hield de rest voor zichzelf, hoewel het er niet toe deed wat het meisje wist. Voor de nacht voorbij was zou Kang haar om zeep brengen, ergens op een rustige plek, weg van het hotel, en ook van Noonan. Zijn dood zou later komen, ook weg van hier, en nadat Wu zeker wist dat hij Calliope in handen had.

2

Domingo 'Ding' Chavez zette zijn plastic beker bubbelthee op de betonrichel van het voetpad op de Manhattan Bridge, waar je in westelijke richting uitkeek over East Broadway. Bij inlichtingenwerk hoefde je zelden iemand voor z'n kop te schieten, hoewel het soms wel zo ver kwam. Eerlijk gezegd was het achtennegentig procent eentonigheid en twee procent hard je best doen om zelf niet voor je kop te worden geknald.

Bezoekers van New York beschouwden Canal Street vaak als het epicentrum van Chinatown, maar de gezellig drukke restaurants en markten van East Broadway in de schaduw van de brug konden net zo goed in Beijing of Shanghai hebben gestaan. Engels was hier de tweede taal, of werd helemaal niet gesproken.

Het was een warme dag voor mei. Een paar straten verderop vielen de laatste bloesemblaadjes van de kersenvbomen, maar hier mengde de geur van vis en overrijp fruit zich met de stank van vuilnis en dreven benzinedampen omhoog, wat Chavez dankbaar maakte voor de heerlijk geurende thee.

Aan een riem over zijn schouder hing een leren koerierstas. Hij hield zijn mobieltje in zijn vrije hand. Op het scherm waren zes bewegende stippen zichtbaar: een COB, of *common operating picture*, van de twee hazen en vier leden van zijn team.

De stem van Jack Ryan junior gonsde in het piepkleine, vleeskleurige dopje in Chavez' oor.

'Adara, twee blanke gasten volgen je, vijftien meter achter je. Grijs sweatshirt. Donkerblauwe hoody.'

'Gotcha,' reageerde Adara Sherman, waarmee ze professioneel klinkende woorden als *copy of affirmative* over de portofoon meed om geen argwaan te wekken van voorbijgangers, als zoiets al kon in een stad als New York.

Chavez wierp een blik naar John Clark, die met een kop koffie in de hand naast hem stond en over de reling keek. Gewone koffie. Geen rubberachtige klodders tapioca. Clark haalde zijn schouders naar hem op alsof hij wilde zeggen: 'Dit is jouw feestje.'

Chavez nam een slok thee. Kappen nou, jongens, dacht hij. Door jullie kom ik slecht over. Hij keek naar een dame beneden op straat, die wachtte tot haar hond was uitgekakt en vervolgens in plaats van de boel op te rapen twee minuten lang probeerde om de drollen de straat op te schoppen zonder iets aan haar schoen te krijgen. 'Als mensen niet weten dat ze in de gaten worden gehouden gedragen ze zich vreemd.'

'Daar heb je half gelijk in,' zei Clark. 'Mensen zijn gewoon vreemd. Punt.' Hij ademde diep in en blies de lucht hard uit, zoals iedere oudere man die Chavez ooit had leren kennen deed als hij zich een bepaald verhaal herinnerde. 'Ik hield ooit vijf minuten lang twee Vietcong in de gaten die op nog geen anderhalve meter voor mijn schuilplek een rookpauze hielden. Ik had hun Ho Chi Minh-sandalen kunnen aanraken.' Clark zuchtte nog eens diep bij de herinnering. 'Ik was toen lang genoeg in het land om een beetje te kunnen verstaan wat ze zeiden. Het duurde even, maar ik besepte dat die twee gasten elkaar moppen vertelden. Grappig, maar ik had ze nooit gezien als gasten die lachten om dezelfde schuine grappen als waar wij om lachten...'

'Wat gebeurde er?' vroeg Chavez, maar hij had al direct spijt van die vraag. Hij was een soldaat. Hij wist wel beter.

'Oorlog, dat gebeurde er,' zei Clark. 'En daar valt niks om te lachen.'

Zelfs na twintig jaar werken met John Clark, en getrouwd zijn met zijn dochter, kon hij nog steeds de koude rillingen van hem krijgen. Hoewel hij zelf tegen de vijftig liep kon Ding het tegelijkertijd niet helpen dat hij dacht dat hij John Clark wilde zijn als hij later groot was.

Ryans stem klonk weer over de portofoon.

'Ze kijken weer vuil jouw kant op,' zei hij. '*Contrasurveillanceteam, misschien.*'

Jack junior was de zoon van de baas z'n baas z'n baas. Chavez had zelden zo'n atletisch en slim iemand gezien. Hij kon improviseren,

snel beslissen en een gegeven situatie met bijna de snelheid van het licht doorzien. Ja, hij was een beetje losgeslagen geweest, had achter de meisjes aan gezeten terwijl hij zich had moeten concentreren op... nou ja, zo'n beetje alles. God, hij was bijna ontslagen, twee keer zelfs. Hij had huisarrest gekregen, was achter een bureau weggestopt, en dat was net zo erg als ontslag als je eenmaal van het veldwerk had geproefd. Ding en Clark hadden allebei voor hem ingestaan, en hij had zijn leven gebeterd. Alle tekenen wezen erop dat hij eindelijk wijs was geworden.

En nu zag hij boemannen.

Er was helemaal geen contrasurveillanceteam. Dat wist Chavez. Hij had de operatie immers opgezet.

Ding genoot ervan om trainingen samen te stellen, maar hij miste het om de straat op te gaan, meerdere verschillende rollen te spelen, zijn jager/killer-persona te verhullen zodat hij kon opgaan in de menigte en niet al te agressief overkwam. Er waren weinig geneugten beter in het leven dan slechteriken voor het gerecht brengen, *putting warheads on foreheads*, zo noemden ze dat. Hoe leuk het ook was om hier met zijn schoonvader te staan en bubbelthee te drinken, hij miste het om daar met zijn team te zijn.

'Oké,' zei Adara. Haar stip op Chavez' telefoon bewoog in westelijke richting over Canal Street en naderde Elizabeth Street. *'Dom blijft op de hazen. Bij deze etalage ga ik wat langzamer lopen om ze de kans te geven mij te passeren.'*

Als ex-hospik bij de mariniers had Adara Sherman in de meeste -stans, waar tegenwoordig het gros van het mensen uitmoorden plaatsvond, behoorlijk wat actie meegemaakt. Ze was een CrossFit-fanaat, een buitengewoon bekwaam agent en, belangrijker nog, doodkalm onder druk. Ook had ze een relatie met Dominic Caruso, de enige echte federale agent in het team, gedetacheerd bij de Campus. Caruso, Ryans neef, was een *Feeb*, stond nog steeds op de loonlijst van de FBI. Chavez stelde zich voor dat het benepen middenkader van het Bureau – elke dienst had dat in zijn gelederen – zich vast afvroeg naar welke speciale opdracht hun agent verdomme nu weer was verdwenen voor zo'n lange periode. De directeur wist het. Dat was genoeg.

'Ik kijk even door wie ik word geschaduwd, eh, Ding...' zei Adara.

Behoorlijk beschaamd dat zijn jongens spoken zagen keek Chavez weer naar Clark. Clarks gezicht bleef net zo onbewogen als een van die stenen beelden op Paaseiland. Volkomen ondoorgrondelijk.

Als hoofd Operaties van de geheime inlichtingendienst die bekendstond als de Campus was John Clark bezig om Chavez te beoordelen, net zoals Chavez zijn team aan het beoordelen was.

Deze trainingsoperatie was inmiddels vijf uur aan de gang, waarbij Dave en Lanny ieder de rol van haas speelden. Beide oud-mariniers waren voor het bedrijf geselecteerde specialisten op het gebied van troepenbescherming, de mannen die de beveiliging deden bij het gebouw, de Gulfstream en contrasurveillance als dat nodig was. Ze waren vroeg begonnen en voerden de vier leden van het operationele team op een reeks van routes om te kijken of ze werden geschaduwd, die begonnen in Alexandria, Virginia, niet ver van de financiële-arbitrageonderneming Hendley Associates, de naam die op al hun salarisstrookjes stond.

Alle teamleden waren pro's, ervaren en hadden hun vuurdoop doorstaan. Maar zelfs pro's hadden periodiek behoefte aan training. Net als elke vaardigheid verloorde je het spionagewerk als je het niet gebruikte. Inmiddels was Clarks motto 'niet tot ze het goed hadden, maar tot ze het niet fout hadden' in ieder van hen ingeslepen. Ze waren allemaal natuurtalenten, begiftigd met de aangeboren gave die zich goed leende voor surveillance, schaduwdetectieruns en, belangrijker, de social engineering die inlichtingenwerk vereiste. Het levensbloed van het inlichtingenwerk. Ook oefenden ze met verdedigingstactieken, en een aantal aanvalstactieken, en met vuurwapens. Van dat laatste genoot iedereen het meest, hoewel niemand vandaag iets op zak had, op Clark, Chavez en Caruso na. Ieder van hen kon uitstekend overweg met vuurwapens, maar ze waren ook grondig getraind voor de talloze keren dat ze geen toegang zouden hebben tot een van Samuel Colts equalizers. Toch overtrof situationeel bewustzijn een pistool alleen tot dit niet het geval was. Wanneer ze konden zouden ze zich bewapenen. Vandaar de leren *BOG*, *bag o'guns*, over Dings schouder.

De effecten- en forensische accountancykant van Hendley Associates was een dekmantel, de 'witte kant' die de verborgen *raison d'être* van de firma financierde. De Campus, uiterst betrouwbaar en veelal

onafhankelijk van de andere inlichtingendiensten van de Amerikaanse overheid, werd bedacht en georganiseerd in overleg tussen voormalig senator Gerry Hendley en president Jack Ryan.

Ryan senior koos voor een *hands-off* benadering jegens hun lopende opdrachten. Hendley was een vaderlijke baas, vriendelijk, streng als het nodig was en nauw betrokken bij de planning terwijl hij tegelijkertijd niemand voor de voeten liep. De feitelijke uitvoering van de missie liet hij over aan de pro's, met name aan John Clark.

Clarks stijl van leidinggeven had zich zeker ontwikkeld vanuit hoe hij graag opereerde. Hij geloofde sterk in het bepalen van parameters om vervolgens zijn team binnen die grenzen vrij te laten handelen, waarbij ze zelf hun beslissingen namen op grond van de kennis die alleen opgedaan kon worden door iemand ter plekke. Hij bleef wel een actieve rol spelen, maar deed een stapje terug, speelde de oudere staatsman en droeg steeds meer van zijn taken over aan Chavez.

Het doel van deze missie was duidelijk maar niet eenvoudig, net als de echte wereld. Het team moest de hazen schaduwen tot hun schuilhol. Zodra ze die locatie wisten zou het team voor afleiding zorgen, mogelijke beveiligingsystemen omzeilen, inbreken en Ding Chavez' geliefde koffiemok van RAF Credenhill, ook wel bekend als Hereford, stelen. Een koud kunstje, zolang Dave en Lanny hen maar niet in de gaten kregen.

De contrasurveillance die Jack junior had gezien was niet van belang, omdat die niet bestond. De knul moest het hebben verzonnen.

De volgende die de portofoon gebruikte was Midas Jankowski. De stem van de Delta Force-kolonel in ruste klonk kalm en galmend, alsof hij geboren was om over de portofoon te spreken. *'Adara, geen grappen, ik heb twee Aziaten, een man, een vrouw, die net vanuit Mott Street Canal Street inslaan, ongeveer vijftien meter achter je, jouw kant op komend.'*

Chavez keek naar de stippen op zijn mobieltje: iedereen liep nu in oostelijke richting in Canal Street.

Ding besloot het op zijn beloop te laten. Het zou een goede training zijn, vreselijk gênant voor Ryan en Midas, maar goed. Voor dit soort professionals was falen ten overstaan van collega's erger dan te worden neergeknald door een echte vijand.

Tijd plus afstand plus verveling was gelijk aan missiemoeheid, wat de training realistischer maakte. Dus Chavez zorgde ervoor dat het scenario grote doses van alle drie bevatte.

De hazen waren overgestapt op de Red Line van het metrostelsel en kwamen met de tickets al in hun hand aan in Union Station, net op tijd om op de Northeast Regional Amtrak-trein van 8.40 uur naar Boston te springen. Ding was trots geweest op hoe het team slaagde in te stappen vlak voordat de trein wegreed. Tien minuten later hadden hij en Clark de Acela Express genomen, met de BOG. Als FBI-agent mocht Caruso praktisch overal in de Verenigde Staten gewapend reizen, maar de rest van het team moest het zonder wapen stellen als ze een haas een museum of een vliegtuig in moesten volgen. Clark ging zelden ergens heen zonder zijn 1911, en hoewel bij inlichtingenwerk vaak werd geëist dat agenten ongewapend waren, wist hij maar al te goed welke gevaren ze liepen. Hij geloofde sterk in *overwatch*, dat het vermogen had om vlug te voorzien in dodelijk geweld als daar behoefte aan was. Indien mogelijk droeg iemand van het team de BOG. Caruso droeg zijn Glock en ook Adara's M&P Shield in holsters binnen zijn broeksband. Dit was een oefening, maar in de leren tas zaten extra Shields, waaronder een voor Adara voor het geval Dom niet bij haar kon aansluiten.

De Acela Express van Chavez en Clark versloeg de Northeast Regional-trein naar Penn Station in Manhattan met twintig minuten. De hazen stopten bij Junior's om de hoek van Times Square om een stuk kwarktaart te eten en leidden het team op een vrolijk wandelingetje door Central Park en daarna terug naar Midtown voordat ze de N-trein naar Canal Street namen.

'Kijk je nog of er wordt geschaduwd?' vroeg Clark.

'Nee,' zei Chavez.

Wat zijn tactische achtergrond betrof was Chavez geen groentje. Hij had een schat aan ervaring in het leger, als beveiligingsagent bij de CIA en teamleider van de internationale contrasurveillance-eenheid Rainbow. Wereldwijd was het wat hem betrof *been there, done that*. Hij had het T-shirt en de littekens om het te bewijzen. Maar Clark was een levende legende in het inlichtingenwereldje, wat wel iets zei in een branche waar anonimiteit regel nummer één was. Clark was een voormalige Navy SEAL en lange tijd CIA-agent, en de

details van zijn verleden waren vaag, zo niet geheel gecensureerd. In de branche waren er maar weinig die precies wisten wat hij had gedaan, maar ze wisten dát hij het had gedaan. Vaak. En die wetenschap was genoeg.

Aangezien Clark toevallig ook Dings schoonvader was, voegde dit een genuanceerde laag stress – en vertrouwen – toe aan elke operatie. Ze hadden samengewerkt lang voordat Ding Patsy had leren kennen. John moest het huwelijk hebben goedgekeurd, want Chavez stond nog steeds rechtop. Hij en zijn schoonvader waren doorgegaan met bloed vergieten en hadden ook voldoende van hun eigen bloed vergoten.

Clark keek op zijn horloge, een analoog geval van het merk Victorinox, simpel maar zeer robuust. Chavez nam nog een slok bubbelthee. Grappig hoe een blik van de baas op diens horloge zelfs de meest evenwichtige persoon op stang kon jagen. Als assistent-hoofd Operaties leidde Chavez steeds meer missies, wat Clark de kans gaf om een stapje terug te doen en rustig te observeren terwijl hij koffiedronk en op zijn horloge keek.

‘Zit u iets dwars, meneer C?’ vroeg Chavez.

Het was niets voor Clark om te wriemelen. Ze waren de hele ochtend samen geweest en Clark had zojuist een piepklein barstje in zijn stenige voorkomen opgelopen.

‘Niks aan het handje,’ zei hij, en hij haalde heel lichtjes zijn schouders op terwijl hij zijn scherpe blik op East Broadway richtte. ‘Ik zat gewoon te denken.’

Midas’ stem klonk weer, ditmaal dringender. *‘Jongens, zonder dol-len, achter het Aziatische stel komt net een blanke man de hoek om van Mott naar Canal. Wat schijnbewegingen heen en weer, maar hij loopt echt met opzet achter hen aan.’*

‘Ik zie hem,’ zei Ryan.

‘Serieus?’ vroeg Caruso.

Vreemd, dacht Chavez, dat Dom inlichtingen van een ander teamlid in twijfel zou trekken.

‘Bloedserieus,’ zei Midas. *‘Deze gast draagt een licht jasje, kakibroek. Hij loopt als een smeris. Volgens mij ving ik een glimp op van handboeien aan zijn riem.’*

Ding ging nu meer rechtop staan.

‘Onze hazen steken Canal over,’ zei Adara. ‘In zuidelijke richting op Elizabeth.’

‘Oké,’ reageerde Midas. ‘De Aziaten en Kakibroek lopen door in oostelijke richting. Ik zie verder geen andere wouten. Ik vermoed dat deze vent geen dienst heeft.’

‘Of hij is een huurmoordenaar,’ opperde Jack junior. ‘Geen geintje.’
‘Uit je rol, Ding,’ zei Adara. ‘Uit je rol.’

Ding reikte in zijn zak en zette de schakelaar op zijn portofoon om zodat iedereen hem kon horen. ‘Scenario afbreken,’ zei hij. ‘Ik herhaal, scenario afbreken. Hou afstand, maar blijf bij de eenling in kaki voor het geval dat. Wie heeft de twee blanke mannen die jullie zagen in het vizier? Die zijn niet van mij.’

‘Vergeet ze,’ zei Adara. ‘Die twee zijn niet van belang. Een spelletje om te winnen, baas. Leggen we later wel uit.’

‘Zeker weten,’ zei Chavez. ‘Ik bevestig: naast twee Aziaten en Kakibroek niemand anders in het spel.’

‘Dat klopt,’ zei Adara.

Chavez verbeet zich om haar niet te berispen. In plaats daarvan coördineerde hij de verplaatsing van het team terwijl Clark het mobieltje van Lanny belde en de hazen op de gemeenschappelijke frequentie haalde zodat zij op de hoogte zouden zijn.

‘Rustig blijven allemaal,’ zei Ding. ‘We willen niet midden in een operatie van een andere dienst stappen.’

Midas meldde zich. ‘Aziatisch koppel slaat rechts af op Bowery.’

‘Oké,’ zei Ding. ‘Lanny en Dave, blij op Elizabeth naar het zuiden lopen. Midas, hoe staat het met Kakibroek?’

‘Hij nadert Bayard,’ reageerde Midas. ‘In het vizier. Als hij een team had zou iemand anders het nu zo’n beetje van hem overnemen. Volgens mij is hij alleen.’ Hij viel even stil, alsof hij probeerde de situatie iets beter te bekijken. ‘De Aziatische man heeft een pistool in zijn broeksband.’

‘John en ik komen van de brug af,’ zei Ding, en al rennend haalde hij zich de kaart voor de geest. ‘Wij steken achter Confucius Plaza langs om jullie voor te blijven. Dom, blijf bij de volgende zijstraat links lopen. Haast je naar Canal zodat jullie met Midas kunnen overspringen als het nodig is.’

‘Adara en ik zitten oost op Bayard,’ zei Dom.

Vervolgens klonk Jack juniors stem op. *'Ik kom over Bowery...'*

De portofoon bonkte, wat betekende dat twee mensen op hetzelfde moment probeerden te spreken waardoor beide berichten werden vervormd.

Opeens klonk de hijgende stem van Dom.

'Ik ken deze vent,' zei hij. Aan zijn stem te horen was hij aan het hollen. *'Hij is van de FBI. Zijn naam is Nick Sutton.'*

'Het Aziatische koppel is net rechts afgeslagen,' zei Midas. *'De volgende straat na Bayard. Sutton volgt ze nog steeds. Ik heb geen zicht meer.'*

'Ik kom dichtbij,' zei Dom. *'Kijken of ik zijn aandacht kan trekken...'*

De portofoon viel stil. Even later was Dom weer terug, hijgend, rennend.

'Man... neer,' zei hij.